

Sygn. akt VIII Ka 399/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Haliny Dyszlatys

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2013 roku

sprawy E. S.

oskarżonego o czyn z art. 86 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 i 2 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.;

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokółce

z dnia 07 lutego 2013 roku, sygnatura akt II K 1209/12

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600,- złotych (sześćset złotych) tytułem opłaty za postępowanie przez Sądem II instancji i obciąża kwotą 70,- (siedemdziesiąt złotych) z tytułu pozostałych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

E. S. został oskarżony o to, że w dniu 21 września 2012 roku przez przejście graniczne w (...) sprowadził na terytorium kraju bez zgłoszenia i przedstawienia organowi celnemu towar bez oznaczenia znakami akcyzy w postaci 730 paczek papierosów (...), przez co naraził należność celną na uszczuplenie w kwocie 336 zł oraz należności podatkowe w kwocie 11750 zł w tym podatek akcyzowy w kwocie 9381 zł oraz podatek VAT w kwocie 2369 zł, tj. o czyn z art. 86 § 1 i 4 kks w zb. z art. 63 § 6 i 2 kks w zb. z art. 54 § 2 i 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

Sąd Rejonowy w Sokółce wyrokiem (wyrokiem zaocznym w stosunku do interwenienta W. S.) sygn. akt II K 1209/12 uznał E. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to, na mocy art. 86 § 1 i 4 kks w zb. z art. 63 § 6 i 2 kks w zb. z art. 54 § 2 i 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, skazał go, zaś na podstawie art. 54 § 1 i 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierzył mu karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 60 (sześćdziesiąt) złotych;

Na mocy art. 30 § 1 i 3 kks w zw. z art. 29 pkt 1 kks w zw. z art. 31 § 5, 6 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził zniszczenie dowodów rzeczowych przechowywanych w magazynie Oddziału Celnego (...)w (...)opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 na k. 36 pod poz. 1;

Nie uwzględnił interwencji złożonej przez interwenienta W. S.;

Kosztami wynikłymi z interwencji obciążył interwenienta;

Na mocy art. 31 § 1 a kks w zw. z art. 30 § 1 i 2 kks w zw. z art. 29 pkt 2 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa samochodu marki (...)o nr rej. (...)oraz dowodu rejestracyjnego i kluczyka opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 na k. 36 pod poz. 2-4;

Zasądził od oskarżonego E. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1350,65 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt 65/100) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł oskarżony E. S..

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. w/w zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze (punkt II wyroku) i środka karnym w postaci orzeczenia przepadku na rzecz Skarbu Państwa samochodu marki (...)o nr rejestracyjnym (...), dowodu rejestracyjnego i kluczyka opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 pod poz. 2-4 (pkt V wyroku) na korzyść oskarżonego E. S..

Na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 3 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

Oдноśnie punktu II wyroku:

1. rażąco niewspółmierność orzeczonej w stosunku do oskarżonego E. S. kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 60,- zł (słownie: sześćdziesiąt złotych) w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, a nadto przy całkowitym pogwałceniu dyrektyw wynikających z art. 12 k.k.s. i 13 k.k.s., i nie wzięcie przez Sąd pod uwagę przy wymierzaniu wysokości grzywny okoliczności podmiotowych dotyczących E. S., tj. tego, że oskarżony jest osobą dotychczas nie karaną, znajduje się w trudnej sytuacji finansowej, nie posiada żadnego majątku, z którego mógłby uiścić zasądzoną grzywnę.

Oдноśnie punktu V wyroku:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść poprzez niesłuszne przyjęcie, iż zasadnym jest orzeczenie przepadku w stosunku do oskarżonego E. S.środka karnego w postaci przepadku samochodu (...)o nr rejestracyjnym (...), w sytuacji gdy:

- w przedmiotowym samochodzie nie były wykonane specjalistyczne przeróbki celem popełnienia przestępstwa skarbowego

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść poprzez niesłuszne przyjęcie, iż W. S. na skutek niezachowania ostrożności w wymaganej w danych okolicznościach przewidywał albo mógł przewidzieć, że samochód marki (...)o nr rejestracyjnym (...), którego jest współwłaścicielem wraz z oskarżonym może służyć lub być przeznaczony do popełnienia przestępstwa skarbowego, co doprowadziło do niesłusznego orzeczenia przepadku przedmiotowego auta przez Sąd na podstawie art. 31 § 1 a k.k.s., w sytuacji gdy wyłącznym użytkownikiem samochodu jest oskarżony i W. S.

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wniósł :

- o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w znacznie łagodniejszym wymiarze oraz o odstąpienie od orzekania przepadku samochodu marki (...)o nr rejestracyjnym (...)wraz z przynależnościami (kluczyki i dokumenty)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego E. S. jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił sformułowanych w niej zarzutów, ani argumentacji przytoczonej na ich poparcie.

Bezsprzecznym jest, czego nie kwestionuje również i skarżący, iż Sąd Rejonowy analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, wyciągnął trafne i logiczne wnioski, co do winy oskarżonego oraz okoliczności faktycznych czynu.

Przechodząc do zarzutu oskarżonego - rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec niego kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 60 złotych, żaden z argumentów przedstawionych przez skarżącego nie podważył prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu w tym zakresie. Na wstępie podkreślić należy, że oskarżony znalazł się w szczególnej sytuacji karnej skarbowej, która przemawia na jego niekorzyść. W dniu 03 lipca 2012 r. funkcjonariusze celni stwierdzili, iż w garażu przy ul. (...)w (...)oraz w zaparkowanym przed nim samochodzie marki (...)nr rej. (...)w/w przechowywał wyroby tytoniowe nieoznaczone znakami akcyzy RP, o których wiedział, że zostały przywiezione na terytorium Polski bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci 11 887 paczek papierosów różnych marek na którym ciążyły należności celne w kwocie 5.479 zł oraz należności podatkowe w kwocie 191.328 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 152.748 zł oraz podatek VAT w kwocie 38.580 zł. Powyższe zdarzenie stało się przedmiotem postępowania karnoskarbowego zakończonego wyrokiem skazującym w/w Sądu Rejonowego w Sokółce z 11 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. II K 957/12, utrzymanym w mocy przez Sąd Okręgowy w Białymstoku na mocy wyroku z dnia 29 kwietnia 2013 roku w sprawie VIII Ka 186/13. Co istotne **zdarzenie objęte niniejszym postępowaniem miało miejsce 21 września 2012 roku** - kilka tygodni po popełnieniu pierwszego poważnego przestępstwa skarbowego. Ponownie w zarzucie pojawiają się przemycane papierosy – 730 paczek, sprowadzane z zagranicy w samochodzie opisanym w poprzedniej sprawie. Sekwencja zdarzeń i przedział czasowy je dzielący dobitnie przemawia za tym, że oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków z pierwszego wydarzenia i dalej, nie bacząc na toczące się postępowanie, kontynuował przestępczą działalność. Przy rozpoznaniu niniejszej apelacji, z uwagi na tożsamość zarzutu rażącej niewspółmierności kary w sprawie VIII Ka 186/13, należy ponowić argumenty przytoczone w poprzednim rozstrzygnięciu.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I Instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 1973 r., o sygn. III KR 254/73, opub. OSNPG 1974, Nr 3-4, poz. 51). Niewspółmierność kary zachodziłaby wówczas, gdy zastosowana w niniejszej sprawie kara, wymierzona za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie odzwierciedlałaby należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu oraz nie uwzględniałaby w wystarczającej mierze celów kary (wyrok Sądu Najwyższego z 30 listopada.1990 r., o sygn. WR 363/90, opub. OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39). Uznaje się również, że zarzut rażącej niewspółmierności, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą (wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985 r. o sygn. V KRN 178/85, opub. OSNKW 1985, Nr 7-8, poz. 60).

Zgodnie z art. 12 § 2 k.k.s. Sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W myśl art. 13 § 1 k.k.s. wymierzając karę Sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków finansowych, właściwości i warunki osobiste sprawcy, **sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu**, a zwłaszcza wyrażoną skruchę. Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Przez stosunki majątkowe i dochody rozumie się cały majątek i wszystkie dochody posiadane przez sprawcę. Stosunki majątkowe i dochody sprawcy ocenia się uwzględniając w szczególności jego stan rodzinny i wynikające z niego obowiązki ekonomiczne oraz ogół orzekanych wobec niego dolegliwości ekonomicznych.

Odnosząc powyższe teoretyczne rozważania do niniejszej sprawy należy stwierdzić, co słusznie podniósł Sąd I Instancji, że rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego oraz finansowego, a także okoliczności i warunki osobiste, w tym sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego pozwala na przypisanie mu cech postępującej karygodności. Te okoliczności niewątpliwie wpływają na określenie społecznej szkodliwości czynu, którą tym razem można określić jako średnia. Nie należy jednakże zapominać, że mimo niekaralności w momencie popełnienia kolejnego czynu (k. 146) został on popełniony kilka tygodni po wszczęciu postępowania karnoskarbowego dotyczącego hurtowej ilości papierosów odkrytej u w/w, co stanowi niewątpliwie okoliczność obciążającą.

Zgodnie z treścią art. 23 k.k.s. wymierzając karę grzywny Sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki, przy czym najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa 720, przy czym wysokość jednej stawki dziennej nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani przekraczać jej czterystukrotności.

Zachowanie oskarżonego E. S., biorąc pod uwagę, że było to kolejne zdarzenie karnoskarbowe, nie może być traktowane jako incydentalne. Z drugiej strony oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, a jego źródłem utrzymania jest działalność gospodarczą z miesięcznym dochodem około 1700 złotych. Posiada również znaczny majątek w postaci samochodu, warsztatu samochodowego o pow. 150 m, działki o pow. 1100 m, mieszkania o pow. 60 m, budynku biurowego o pow. 100 m z działką o pow. 540 m, działki rekreacyjnej o pow. 1100 m. Tym samym nie jest z pewnością osobą o trudnej sytuacji majątkowej i życiowej, jak wskazuje w uzasadnieniu swojej apelacji.

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona przez Sąd I Instancji kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, a nadto do stopnia jego winy, która jednocześnie spełni stawiane przed nią cele zapobiegawcze i wychowawcze motywując oskarżonego do przestrzegania w przyszłości przepisów prawa. Jednocześnie stanowić będzie ona rzeczywistą dolegliwość za popełnione przez oskarżonego przestępstwo, zapobiegając poczuciu bezkarności.

Odnosząc się do drugiego zarzutu związanego z przypadkiem zabezpieczonego w sprawie samochodu – również w tym przypadku linia rozumowania przedstawiona przez skarżącego nie była w stanie podważyć ustaleń, motywów i decyzji Sądu Rejonowego odnośnie przypadku pojazdu marki (...).

Sąd Odwoławczy nie widzi potrzeby powtarzania argumentów faktycznych i prawnych zaprezentowanych przez Sąd I Instancji w tym temacie, dzieląc je w całości, uznając za wystarczające odesłanie skarżącego do fragmentów pisemnych rozważań Sądu Rejonowego (str. 6, 7 uzasadnienia, k. 124-125 akt).

Dodatkowo, na marginesie Sąd Odwoławczy stwierdził, że biorąc pod uwagę skalę działalności oskarżonego, tzn. ilość papierosów zabezpieczonych w sprawie II K 957/12 Sądu Rejonowego w Sokółce (11 887 paczek) oraz w sprawie niniejszej (730 paczek), dokonując prostego przeliczenia (11887: 730) możemy założyć, że podsądny musiał 16-krotnie przekroczyć granicę, aby zgromadzić powyższą ilość papierosów. Do takich wniosków, które oczywiście nie mogą być podstawą do wszczynania kolejnych spraw karnoskarbowych w/w, doprowadza analiza przekroczeń granicy przez oskarżonego przedmiotowym samochodem w okresie od 01 stycznia do 21 września 2009 roku (k. 72 – 81). E. S. przekroczył w tym okresie granicę przez (...)w (...)173 razy – 86 razy opuszczając granice RP. Zatem średnio miesięcznie przekraczał granicę RP 10 razy. Trudno zakładać, że interwenient W. S. nie przewidywał, a zupełnie irracjonalnym byłoby przyjęcie, że przy zachowaniu minimum ostrożności wymaganej w powyższych okolicznościach nie mógłby przewidzieć, w jaki sposób ojciec wchodzi w posiadanie papierosów, w szczególności iż podstawowym narzędziem przemytu musi być samochód (...).

Z powyższych względów wyrok, jako słuszny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. został utrzymany w mocy, zaś apelacja oskarżonego uznana za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Zaskarżony wyrok nie jest dotknięty wadami, które powinny być brane przez Sąd Odwoławczy z urzędu.

O opłatach za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zaś o pozostałych kosztach procesu na mocy art. 636 § 1 k.p.k.

Koszty procesu w kwocie 70 złotych obejmują opłatę z tytułu kosztów poniesionych za uzyskanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k.) oraz z tytułu kosztów doręczeń wezwań i innych pism (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k.). Opłata za kartę karną została ustalona zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. 2003 r., Nr 151, poz. 1468 ze zm.). Opłata za każdą kartę karną wynosi 50 złotych. Jeśli chodzi o wskazane koszty doręczeń, zostały one naliczone w oparciu o § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 2003 r., nr 108, poz. 1026 z późn. zm.), stosownie do którego ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism wynosi w każdej instancji w postępowaniu sądowym po 20 zł, niezależnie od liczby doręczonych pism.